

ITINERARIS DE LECTURA

Núria PRADAS

Edició:

Institució de les Lletres Catalanes
Portal de Santa Madrona, 6-8
08001 Barcelona

Elaboració:

Servei d'Ensenyament del Català
Via Augusta, 202
08021 Barcelona

Barcelona, setembre 1999

Revisió i ampliació:

Maribel Gómez Hernández

Barcelona, febrer de 2006

ÍNDEX

1. Qui és?	5
2. Què escriu i com escriu?	7
3. Itineraris de lectura	8
<i>Lior</i>	8
<i>Un estiu amb l'Anna</i>	10
<i>Simfonia per a un segrest</i>	13
<i>L'IJ a la recerca de la iaia perduda</i>	15
<i>L'últim refugi</i>	16
<i>Manhattan</i>	19
4. Què ha escrit?	20
5. Premis literaris	22

NÚRIA PRADAS

1. QUI ÉS?

Núria Pradas Andreu va néixer a Barcelona el dia 1 de setembre de l'any 1954, al barceloní barri del Poble Nou, *un barri de Barcelona que està envoltat de mar d'una banda i, per l'altra, de fàbriques tèxtils i de soroll de telers.*¹ Aquell mar brut i que no servia per banyar-se ni per passejar va veure créixer una noieta que, de ben petita, ja va fer evidents les seves inquietuds artístiques: volia ser ballarina. Aviat va descobrir que el món de la dansa no havia estat fet per a ella, *per tant, s'imposava canviar de vocació, i així ho vaig fer: seria mestra, que per això no fa falta moure's amb gràcia ni fer piruetes.*²

Va ser potser aquesta nova declaració vocacional, junt amb una creixent afecció per la lectura, el que la va conduir anys més tard a estudiar Filologia catalana:

*[...] vaig aprendre una llengua a casa i una altra a l'escola. Pensava, doncs, que la meua llengua no servia per escriure contes, ni novel·les, ni poemes; pensava que era una llengua d'estar per casa. Una llengua petitona i un poc tímida. Potser per això vaig estudiar Filologia Catalana.*³

L'any 1980 es llicencià a la Universitat de Barcelona i de seguida va començar a treballar dins del món de l'ensenyament. Dos anys més tard començà a treballar a l'escola Mestral de Sant Feliu de Llobregat, vila on es va traslladar a viure amb la seva família.

Aviat començà a integrar-se en l'activitat cultural de la població i a col·laborar amb la companyia de teatre Enric Borràs:

*Vaig començar fent teatre en un dels grups –hi ha molta afecció teatral a Sant Feliu– amb més tradició: el TEI del Casino Santfeliuenc. Hi vaig fer una mica de tot, des de correccions lingüístiques, fins a actuar. Aquesta experiència em va portar a dirigir grups de teatre infantils i juvenils lligats a l'escola.*⁴

Aquesta passió pel món teatral la va conduir a fer algunes incursions com a actriu participant en obres com *Les tres germanes* de Txèkhov, *Hedda Gabler* d'Ibsen o *El temps i els Conway* de John B. Priestley, però aviat es llençà a escriure i dirigir les seves pròpies peces teatrals. El contacte amb el món de les aules va fer que comencés amb la direcció d'obres per a infants i joves –l'any 1996 estrenà *Futur imperfecte*– però, tres anys més tard, s'acostava al públic adult amb l'estrena de *4 x 4*.

Aquests primers passeigs pel món de la creació literària en l'àmbit teatral van fer que s'engresqués amb la narrativa per a nens i joves:

Jo crec que la vocació literària se'm va despertar aquell dia triomfal de la meua infantesa que vaig quedar finalista en un concurs de redacció que organitzava una coneguda marca de begudes refrescants amb cola i bombolles. Però

¹ "Premio Carmesina. Núria Pradas Andreu". *Cuadernos de Literatura Infantil y Juvenil* [Barcelona] (abril de 1999), núm. 115; p. 23.

² "Premio Carmesina. Núria Pradas Andreu". *Cuadernos de Literatura Infantil y Juvenil* [Barcelona] (abril de 1999), núm. 115; p. 23.

³ "Tinta fresca. Núria Pradas". *Cuadernos de Literatura Infantil y Juvenil* [Barcelona] (juny de 1999), núm. 117; p. 37.

⁴ Referència biogràfica feta per l'editorial Cruïlla.

després de tan efímer èxit, la vida em va portar per altres camins, i la meua incipient vocació literària es va quedar adormida, com una bella dorment qualsevol. Va ser a partir de la meua dedicació al teatre infantil i juvenil que va ressuscitar en mi aquest cuquet entremaliat. Després de dirigir diverses obres i notar l'escassetat de textos teatrals adequats i divertits, vaig decidir escriure jo mateixa aquestes peces. No sé si el que vaig escriure llavors va ser molt adequat, ni molt divertit, però sí sé que les obres van agradar, que ens ho vam passar bé assajant-les, representant-les, i que vaig pensar: i per què no una novel·la? I així vaig començar; sense un altre objectiu que escriure pel gran gust d'escriure. I per a nens i joves perquè, ara que ho penso, m'he passat la vida envoltada de nens i joves! Potser és aquesta la meua particular manera de no envellir.⁵

La tasca diària amb els nois i noies, l'aproximació als autors que treballava a les aules (Joaquim Carbó, Gemma Lienas, Jordi Sierra i Fabra, entre d'altres) van motivar-la i van fer que s'hi llencés definitivament. L'any 1995, l'editorial Cruïlla publicava el seu primer llibre, *L'extraordinària píndola rosa*, una petita història fantàstica adreçada als lectors més petits:

No sabia si era bo, si era publicable. I el vaig portar al Joaquim Carbó perquè em donés la seva opinió. Jo no el coneixia de res; bé, de les seves obres, és clar. Va ser molt amable i la vaig acabar publicant. Sempre he sigut molt tossuda.⁶

Des d'aleshores fins ara, la Núria Pradas ha publicat una trentena de títols que van des de les històries fantàstiques i d'aventura adreçades als més petits, fins a les novel·les d'ambientació històrica, passant pels relats vinculats amb el món de l'adolescència i les seves relacions amb els adults. Al llarg de la seva trajectòria literària, tres premis han reconegut la seva tasca: l'any 1996 guanyava el Ferran Canyameres per *Parella de dames*; el 1998, rebia el premi Carmesina per *La princesa Pomèlia*, i el 2002, el Ciutat d'Olot per *A carn, a carn!*

Quan et donen un premi, el que t'estan dient públicament és que has fet alguna cosa bé. No només has aprovat un examen, sinó que t'han donat matrícula. Això fa meravelles amb l'ego. Clar que, passats els primers moments d'eufòria, es fa necessari baixar del núvol i tornar a posar les coses al seu lloc. Sigui com sigui, un premi no amarga a ningú.⁷

Per això, la Núria Pradas continua escrivint bàsicament per la passió d'escriure, d'inventar històries:

Em continua agradant somiar desperta, inventar històries, menjar dreta, anar descalça, passejar per la Rambla Catalunya, mirar aparadors, regalar coses inútils, la gent amb els ulls blaus –o verds–, plorar a llàgrima viva en el cinema, viatjar en tren, parlar pels colzes, la poesia, els nens i la xocolata. Sobretot, la xocolata. És a dir, m'agrada tot el que m'agradava quan era nena; la diferència està en els anys que han passat –uns pocs–, en els tres fills que he tingut i que, en un moment donat d'aquesta història, vaig començar a escriure i algú molt generós va pensar que el que jo escrivia podia convertir-se en un llibre i interessar una altra gent, i així va ser com les meves històries van deixar de ser només meves, i ara les comparteixo amb els ulls desperts, somiadors,

⁵ "Premio Carmesina. Núria Pradas Andreu". *Cuadernos de Literatura Infantil y Juvenil* [Barcelona] (abril de 1999), núm. 115; p. 24.

⁶ Entrevista personal realitzada el mes de gener de 2006.

⁷ "Premio Ciutat d'Olot. Núria Pradas Andreu". *Cuadernos de Literatura Infantil y Juvenil* [Barcelona] (abril de 2003), núm. 159; p. 38.

*espavilats, d'uns lectors a qui no conec, però a qui sento al meu costat des del precís moment en què una història surt de la seva carcassa i comença a prendre vida pròpia. I segueixo passejant per una platja que fa bona olor, encara que ara visc lluny d'ella, i escric i parlo la mateixa llengua, i miro aparadors, i ploro al cinema, i menjo xocolata encara que les llengües dolentes diuen que engreixa. Bajanades! I crec que sóc feliç!*⁸

2. QUÈ ESCRIU I COM ESCRIU?

Tret de les dues provatures en el món de la creació teatral, la Núria Pradas no s'ha mogut de l'àmbit de la narrativa per a nens i joves. La seva és una obra que s'acosta al món dels més petits i dels adolescents d'una manera que podríem definir com a lleugera. Els personatges de les seves narracions són models extrets de la realitat més propera del nostre entorn i que fan reflexionar el jove lector sobre els aspectes més quotidians: la interpretació del món que fan els més petits, la relació amb els adults (gairebé sempre amb els de l'entorn familiar), els petits grans problemes de l'adolescència i de fer-se gran...:

*Crec que un autor de literatura infantil i juvenil no hauria desenganxar-se massa d'aquest món que intenta reflectir, sobre el qual escriu. Ha d'estar viu en ell el contacte amb els joves, amb els nens; ha d'interessar-se per allò que els interessa, ha de reflectir el seu món, si bé també és lícit, i sovint apassionant, inventar-se mons diferents, sorprenents, fantàstics. I tot això ha de fer-se sense rebaixar la qualitat literària. La literatura infantil i juvenil no ha de ser una literatura escrita en minúscules.*⁹

En l'obra de Núria Pradas, ficció i realitat es confonen; per aquest motiu, la documentació és fonamental a l'hora de construir la narració i, tot i que la seva primera intenció no és la pretensió didàctica, les trames argumentals de la seva narrativa conviden a la reflexió i amaguen la voluntat de l'autora de transmetre o d'ensenyar alguna cosa.

En tota la seva producció se serveix d'un llenguatge planer i senzill, però sempre extremadament correcte i, alhora, versemblant. Els seus personatges fan ús d'una riquesa de vocabulari i d'expressions que sembla voler fer arribar als lectors amb la intenció que no restin en el sac de l'oblit. Uns mots que, en boca dels seus personatges, esdevenen eines de caracterització. I és que Núria Pradas, lluny de ser una escriptora excessivament metòdica a l'hora de planejar les seves obres, prepara els personatges a consciència. Ells són el motor de l'acció:

*Sempre parteixo d'una idea que em ve de gust treballar. Preparo els personatges que intento conèixer de molt a prop. Faig un esquema de l'acció, els capítols, el que passa a cada capítol i... m'hi llenço. Aleshores és quan tot canvia i els personatges fan el que els dona la gana. Els treballo molt. Me'ls vaig imaginant. Escric sobre ells, encara que després aquesta informació no surti a la novel·la. És necessari. Treballo igual els personatges de les meves novel·les que els personatges que he hagut d'interpretar sobre l'escenari.*¹⁰

⁸ "Tinta fresca. Núria Pradas". *Cuadernos de Literatura Infantil y Juvenil* [Barcelona] (juny de 1999), núm. 117; p. 37.

⁹ "Premio Carmesina. Núria Pradas i Andreu". *Cuadernos de Literatura Infantil y Juvenil* [Barcelona] (abril de 1999), núm. 115; p. 24.

¹⁰ Entrevista personal realitzada el mes de gener de 2006.

Lectora apassionada de tot tipus de literatura (novel·la realista, relat d'humor, ciència-ficció...), reconeix que no té cap referent concret: la seva és una literatura fruit de la barreja d'autors i obres que han caigut a les seves mans i que, sobretot, l'han entusiasmat. Probablement per això, les seves novel·les no segueixen sempre una mateixa estructura, sinó que hi incorpora i experimenta noves tècniques narratives, ja sigui pel que fa a espai, al temps narratiu o a la veu narrativa.

Núria Pradas creu que la literatura ha de ser sincera:

... i entenc per sinceritat el fet que l'autor escrigui el que desitja escriure en cada moment, sense fer concessions a modes, crítiques ni altres factors externs. Crec que en la carrera de qualsevol escriptor es van travessant diverses etapes, amb interessos diferents, i un ha d'escoltar el seu jo més íntim per descobrir aquests interessos. Només així, segons la meva opinió, una obra literària transmet alguna cosa, sigui el públic lector de l'edat que sigui.¹¹

3. ITINERARIS DE LECTURA

➤ **Lior**

Edat de lectura

Lior va ser concebut com un llibre de ciència-ficció per a joves. Núria Pradas és una entusiasta de la ciència-ficció i sempre ha pensat que hi ha poca literatura d'aquest gènere específica per a nois i noies. Així va néixer *Lior*, el llibre més llegit de l'autora i que resulta molt adequat per a lectors a partir dels dotze anys, encara que els bons lectors més joves també hi poden accedir amb facilitat.

Argument

L'acció se situa en un futur indeterminat. El nostre món, el que coneixem, ha desaparegut, i el seu lloc ha estat ocupat per una civilització deshumanitzada, que rendeix culte al cos i a l'esforç físic, però que ha oblidat els sentiments humans. En aquest nou món, no existeix la família; els nens són educats en nuclis tutorial, regits per un adult, un tutor, que és l'encarregat de socialitzar-los i vigilar-ne les possibles desviacions, que són durament i cruelment castigades. La individualització és un concepte desconegut en aquesta societat. Tothom vesteix un uniforme, de diferent color segons el sexe, edat i condició. L'uniforme negre assenyalava aquells que han estat castigats pel seu poc rendiment esportiu. Però, fins i tot en les societats més tancades, la ment de l'home, el seu esperit de supervivència, la seva "humanitat", acaben per manifestar-se, per sobresortir enmig d'imposicions, prohibicions i regles. En aquest nou i terrible món, per estrany que pugui semblar, també hi floreixen ments lliures que lluitaran per preservar el seu estatus d'éssers humans.

En *Lior* és un V-12, és a dir, un noi de dotze anys completament integrat al món que li ha tocat viure. Com tants altres nois de la seva edat, viu en un nucli tutorial format per sis membres i un tutor domèstic. La vida d'en Lior transcorre indiferent, sense alts i baixos. Un fet, però, vindrà a trastocar-ho tot: la mort d'en Trebla, un V-10 del seu mateix nucli, que es produeix a causa d'un sobreesforç físic. A partir d'aquell moment, en Lior es planteja coses que mai no s'havia plantejat abans. Aquest fet aixeca les

¹¹ "Premio Ciutat d'Olot. Núria Pradas Andreu". *Cuadernos de Literatura Infantil y Juvenil* [Barcelona] (abril de 2003), núm. 159; p 38.

sospites de l'Aya, una V-20 terriblement socialitzada, però també provoca que en Ceerk, el tutor, s'adoni que dins d'en Lior viu un possible exemplar d'ésser humà.

En Ceerk és, efectivament, un dissident que viu d'amagat la seva condició. És ell qui, de mica en mica, ensenya a en Lior qui eren els seus avantpassats, què sentien, què llegien i com vivien. Gràcies a en Ceerk, en Lior es familiaritza amb *El petit Príncep*, coneix la poesia i descobreix paraules que mai no havia sentit abans. Però l'Aya està a l'aguait i denuncia la conducta sospitosa del tutor, el qual, abans de ser detingut, desapareix.

En Lior passarà un temps de solitud, immers en un món que ja no és el seu, fins que la Maria, una activa dissident que viu a l'Illa de la Llibertat, el ve a salvar. A l'Illa, en Lior es reuneix amb en Ceerk, a qui anomenarà pare a partir d'aquell moment, i va creixent i coneixent un món i una manera de viure totalment diferents. En Lior també coneixerà l'amor, que dipositarà en la Maria, la seva salvadora.

Tema

Lior segueix la línia de les novel·les de ciència-ficció anomenades "catastrofistes" i, com aquelles, es fa preguntes com ara "Què passaria si...?". En efecte, què passaria si el nostre món desaparegués i fos substituït per una manera de viure dictatorial i cruel? Una pregunta que s'han fet molts altres autors del gènere i que han intentat respondre de maneres diferents.

Hi ha en aquest llibre –l'amant de la ciència-ficció se n'adonarà de seguida– el rastre d'altres obres mestres del gènere que l'autora ha llegit i rellegit en múltiples ocasions: *Blade Runner*, *Un món feliç...* obres que l'autora recomana a aquells possibles lectors que la seva novel·la hagi pogut enxampar. En totes elles, el tema central es redueix a la lluita de l'ésser humà per defensar la seva llibertat contra tot allò que el futur ens pot portar. L'home vist com un supervivent de tots els desastres que puguem imaginar.

Lior és una novel·la optimista i qui defensi el contrari és que no l'ha llegida bé. El seu missatge és clar: mentre quedi un sol ésser al món que se senti un ésser lliure –encara que aquest ésser només tingui dotze anys–, hi haurà llibertat.

Personatges

Ja n'hem esmentat alguns. Sens dubte, el protagonista és en Lior, el noi de dotze anys que, gràcies al seu tutor, en Ceerk, descobreix dintre seu capacitats que li havien estat negades: plorar, emocionar-se, estimar... No hi ha dubte que en Lior ha estat creat perquè el lector s'hi identifiqui, es fiqui dins de la seva pell. Si s'aconsegueix això, el lector avançarà ràpidament i sense impediments per les pàgines de la novel·la.

En Ceerk és també un personatge important. Com a en Lior mateix, la mort d'un nen va despertar en ell sentiments desconeguts. En aquest cas, va ser la mort d'en Regor la que despertà la seva consciència adormida. En Regor és tancat i mor en un centre de reeducació, però abans té temps d'obrir a en Ceerk les portes del món dels dissidents. A partir d'aquell moment, lluitarà per salvar altres nens de les urpes del sistema.

La Maria és la nota femenina de la novel·la. Una nota dolça i forta alhora. Una mena de guerrera d'epopeia que viu primer una història d'amor amb en Ceerk, però que acabarà rendint-se al sentiment que sent per ella en Lior, amb qui compartirà un futur incert, però, segurament, millor.

Si parlem dels personatges, no ens podem oblidar d'en Petit, l'entranyable company d'aventures d'en Lior a l'Illa de la Llibertat. Un noi escardalenc i feble amb un gran cor i una valentia a prova de qualsevol sacrifici. Un personatge, en efecte, que no passa desapercebut als lectors.

Suggeriments didàctics¹²

1. Abans de la lectura els alumnes poden realitzar aquestes activitats:
 - A la il·lustració de la coberta veiem en Lior mirant per la finestra, però què és el que veu? (Fer una descripció breu del paisatge).
 - Dir el títol de dues pel·lícules de ciència-ficció que hagin vist i, per grups, fer la crítica de la que més els hagi agradat.
2. Al llarg de la lectura els nois i noies poden respondre aquestes preguntes:
 - a) A quina època es pot situar l'acció d'aquesta novel·la?
 - b) Què significa el títol de "ciutadà urbà"? A què dóna accés?
 - c) Qui narra la història? (Analitzar com és la veu narrativa: punt de vista, tipologia...)
 - d) Digueu cinc diferències que en Lior pugui trobar entre el món urbà i l'Illa de la Llibertat.
3. També es pot demanar als alumnes que dibuixin, tal i com se'ls imaginin, la màquina envasadora, la trituradora de deixalles i l'avisador domèstic.
4. Després de la lectura, es poden proposar les activitats següents:
 - Per grups, inventar un altre final possible per a aquesta història.
 - Imaginar-se com vesteix la gent a l'Illa i fer un dibuix de la Maria i en Lior segons la moda que hi impera.
 - Buscar un adjectiu que pugui definir cadascun d'aquests personatges i argumentar oralment la tria: Lior, Trebla, Ceerk, Maria, Aya i Petit.
 - Fer suposicions sobre quin misteri amaguen els noms dels personatges del nucli urbà i argumentar per escrit la resposta.

➤ Un estiu amb l'Anna

Edat de lectura

L'obra s'adreça als i les adolescents entre tretze i setze anys, ja que reflecteix les inquietuds d'aquest col·lectiu en un moment de canvi com és la presa de decisions pel que fa als estudis o les relacions amb els pares en situacions de desestructuració

¹² Per a més suggeriments, podeu consultar les propostes del dossier didàctic del Seminari "El gust per la lectura, 1997-1998": *Aproximació a la ciència-ficció*. Barcelona: Departament d'Ensenyament. Direcció General d'Ordenació Educativa. Servei d'Ensenyament del Català.

familiar. L'eix argumental gira al voltant de les relacions d'amistat davant de problemes greus, cosa que farà la història molt propera a la realitat dels lectors d'aquestes edats.

Argument

L'Oriol té disset anys i viu amb la seva mare, separada del pare des de fa temps i que ara surt amb en Joan, la qual ha desfet tots els seus plans d'estiu en obligar-lo a passar amb ella tot el mes de juliol a Sant Pol. Tots els projectes de l'Oriol de passar el juliol a casa del seu amic Albert i l'agost de campaments se n'han anat en orris, i ara haurà d'assumir passar un llarg mes d'estiu en companyia de la mare i, de tant en tant, d'en Joan, a qui no veu amb gaire bons ulls.

Passats els primers dies a Sant Pol, i entre baralla i baralla amb la mare, l'Oriol es trobarà amb en Ramon, un company d'institut que li presentarà la seva colla. A partir d'aquell dia, la seva rutina diària canviarà completament: surt amb els amics, coneix el poble i, sobretot, coneix l'Anna.

L'Anna és una noia de Sant Pol que treballa al supermercat dels seus pares i que vol estudiar psicologia. La relació amb l'Anna —optimista, riallera i molt vital— farà que l'Oriol canviï la seva perspectiva de tot, la relació amb la mare, amb el Joan i la de les seves vacances... Ara que ha començat a sortir amb l'Anna i s'hi troba a gust, el mes de juliol acaba i haurà de marxar de campaments. D'acord amb la mare, decideix reduir la seva escapada només a quinze dies als aiguamolls de l'Empordà, on participarà en un campament científic i farà una bona colla d'amics.

L'escapada del mes d'agost serà d'allò més positiva per a l'Oriol: ha conegut gent fantàstica, ha après moltíssim i ha pres la decisió que estudiarà biologia. Amb l'Anna s'escriuen gairebé cada dia, es troben a faltar i es deleixen per retrobar-se i gaudir dels últims quinze dies de vacances, però una trucada des de casa acabarà amb totes aquestes il·lusions: l'Anna ha tingut un accident.

Tema

La novel·la gira al voltant del personatge de l'Oriol, un adolescent que té una relació difícil amb els seus pares —el pare viu als Estats Units i la mare té una nova parella—, cosa que fa que tingui una perspectiva un pèl negativa del món dels adults i que sempre miri de fugir-ne. Aquesta incapacitat del personatge per enfrontar-se als problemes que l'angoixen i resoldre'ls serà l'eix temàtic que condicionarà l'aparició d'altres subtemes com la importància de l'amistat, les relacions entre nois i noies o les primeres relacions amoroses.

Personatges

Com hem dit abans, la història gira al voltant de la figura de l'Oriol, un noi de disset anys insegur i que creu que tot a la seva vida són problemes condicionats per l'actitud dels qui l'envolten: d'una banda, la mare, que tot i ser qui es preocupa per ell i qui en té cura, per ell és un neguit, algú que controla tot el que fa o que vol fer; de l'altra, el pare, idealitzat per l'Oriol perquè ha fet la vida que volia fer i que quan es retroben li ofereix la possibilitat de noves experiències, però que viu massa lluny. Aquesta manca de la figura paterna es veurà compensada més endavant per la presència d'en Joan, el company de la mare, qui, tot i que en un principi no és ben vist per l'Oriol, acabarà suplint la figura del pare en aquells moments en què necessita dels seus consells, amb l'avantatge que l'aproximarà més a la mare.

L'Oriol no és un personatge pla, sinó que evoluciona a mesura que en la seva trajectòria s'entrecreuen altres personatges que actuaran com a contrapunt de les seves actituds.

El personatge principal, i que comparteix protagonisme amb l'Oriol, és l'Anna. La visió pessimista de la realitat de l'Oriol es veu contrarestada amb la seva aparició, una noia optimista i vital que s'enfronta amb els problemes o que, simplement, hi conviu. Per a l'Oriol, la separació dels seus pares ha condicionat el seu dia a dia, enveja no tenir una família ben estructurada i no acaba d'entendre per què ha de viure una situació que ell no ha escollit. Per a ell, l'Anna és una noia amb una família com cal i per això desprèn aquest entusiasme, però la realitat és tota una altra –l'Anna té una germana mongòlica– i això trencarà els esquemes del nostre protagonista:

M'adonava que fins aquell moment jo havia viscut convençut que el meu problema era el més gros del món, que no hi havia ningú tan desgraciat com jo. Creia que tothom era molt més feliç que jo; que els altres sempre ho tenien millor. Havia conegut l'Anna i el primer que havia fet havia estat envejar la seva família, aquella família tan com cal. I, és clar, m'havia pensat que la vida de l'Anna era com un llac d'aigües tranquil·les i planeres. I..., ara, aquella nena... aquell sí que era un problema gros! Em sentia fatal.¹³

La manera de ser i d'actuar de l'Anna faran que l'Oriol canviï la seva perspectiva i comenci a reaccionar davant dels seus suposats problemes; però aquesta figura és, per al protagonista, com un refugi, un salvavides, i amb la seva desaparició tot el seu món trontolla i s'enfonsa novament. L'Oriol, sense l'Anna, haurà d'aprendre a enfrontar-se als problemes i a superar-los per poder ser independent.

En aquest sentit, un altre personatge actuarà també com a referent per a l'Oriol: el Roger. Tots dos es coneixen durant la seva estada al campament:

[...] i havia anat naixent una amistat engrescadora. Teníem una pila de coses en comú: disset anys, un cos prim i escarrassit, un COU que ens esperava i una vocació compartida: la biologia.¹⁴

De fet, el Roger actuarà com una figura que dona suport al protagonista en els pitjors moments i que li ofereix la possibilitat de refer-se, simplement perquè no forma part del món que li recorda l'Anna; és com una sortida i la descoberta d'un nou espai on tornar a viure.

Així doncs, la novel·la presenta una sèrie de personatges que actuen com a contrapunt dels elements negatius que giren al voltant del protagonista: l'Anna i el Roger són presentats com una referència positiva per al protagonista; en canvi, en Pep actua com un mirall on es reflecteix una imatge totalment oposada a la seva, però que en el fons amaga les mateixes pors. Si bé l'Oriol és presentat com un noi reservat, escarrassit i discret, en Pep és tot el contrari, extravertit i amic de la gresca. Els dos personatges, enfrontats en un primer moment per l'Anna, acaben retrobant-se quan l'Oriol descobreix que, a causa de l'accident, en Pep ha quedat en una cadira de rodes; es retroben quan els problemes a què s'enfronten són realment greus.

Suggeriments didàctics

1. Els protagonistes de la història tenen disset anys i després de l'estiu començaran el COU (Curs d'Orientació Universitària), que correspondria al segon de batxillerat

¹³ *Un estiu amb l'Anna*. Barcelona: Cruïlla, 1996; p. 56. (Gran Angular; 8)

¹⁴ *Un estiu amb l'Anna*. Barcelona: Cruïlla, 1996; p. 114. (Gran Angular; 8)

actual. Per grups, elaborar un llistat dels estudis universitaris que interessaria cursar als alumnes i documentar-se sobre quines opcions d'estudi tenen actualment per arribar-hi i quines possibles sortides professionals ofereixen. Amb tota la documentació es pot elaborar un dossier de consulta per treballar a les hores de tutoria.

2. L'Oriol s'inscriu en un campament del CIRIT, on estableix una bona relació amb els monitors i els companys. Demanar als alumnes si alguna vegada han participat en una activitat d'aquest tipus. Documentar-se sobre les possibilitats que existeixen de fer-ho i, per grups, fer una exposició oral per informar la resta de companys i companyes.¹⁵
3. Després de la lectura, analitzar quins són els temes que més han impactat l'alumnat (la relació amb els pares, tenir un germà mongòlic, problemes amb l'alcohol, els accidents de trànsit i les seves conseqüències...) i organitzar un debat a classe.
4. Qui explica la història? Sempre fa servir el mateix registre? Analitzar com és el llenguatge utilitzat per la veu narrativa i com canvia en funció del tema que tracta.
5. Analitzar els fragments en què intervé la Mariona i elaborar un llistat dels trets distintius de seu parlar que difereixen del de la resta de personatges.
6. A la segona part de la història, la tècnica narrativa varia una mica. Identificar aquests canvis tenint en compte aquests aspectes: forma narrativa, veu narrativa, evolució dels personatges, predomini o no dels diàlegs i presentació dels fets. Els nois i noies han d'argumentar amb quin objectiu l'autora ha introduït aquests canvis.
7. Si als alumnes els ha agradat el llibre, poden complementar-lo llegint-ne un altre de la mateixa autora: *Diaris de campaments*. En aquesta obra s'intercalen les veus de dos diaris escrits per dos joves que es troben de campaments, el David i el Martí.

El David –de disset anys– és un dels monitors i hi participa des de petit. Aquest any li fa molta mandra tornar amb els més joves, però l'impulsa el fet que hi va una monitora que li agrada, la Irene. El Martí, per contra, té dotze anys, és la primera vegada que va de campaments i que surt fora després de la mort del pare: té por de no encaixar amb els nois i les noies i pateix pel fet de ser “el nou”.

➤ ***Simfonia per a un segrest***

Edat de lectura

El llibre s'adreça a lectors entre dotze i catorze anys. La barreja temàtica del món de la música amb l'ambient d'investigació policial acosta els lectors a l'aventura del gènere policíac mitjançant uns protagonistes que l'alumnat pot identificar amb qualsevol dels grups musicals de rock català que formen part dels seus interessos musicals.

Argument

Simfonia per a un segrest és una novel·la policíaca i d'humor: policíaca, perquè el seu argument gira entorn d'una desaparició i de les investigacions que un policia –

¹⁵ Per documentar-se sobre aquest aspecte, es pot consultar el web de la Secretaria General de Joventut de la Generalitat de Catalunya: <http://www6.gencat.net/joventut/catala/portal/vacances/vacances2.htm> [consulta: 12-04-2006]

l'inspector Martínez–, ajudat pels membres d'un grup de rock, duu a terme per aclarir els fets, i d'humor, perquè el que es pretén en tot moment és caricaturitzar personatges i situacions i arrencar un somriure al lector tot desfigurant els fets.

"Els Rots Simfònics" és el nom d'un grup de rock format per cinc joves entusiastes de la música: en Marc, primer guitarra i cantant; en Quim, segon guitarra; en Xus, el baix; en Gerard, el bateria, i la Berta, l'única noia del grup, la cantant.

El motor d'aquesta història és en Gerard, o millor dit, la seva desaparició. Tot el que en sabem al llarg de la novel·la, ho coneixem a través de la Laia, la seva xicota, que mai no se'n separa i, per aquest motiu, tot i que no forma part activa del grup, sempre va on ells van.

Tot comença quan "Els Rots Simfònics" es troben per assajar. El Marc ha aconseguit un contracte per actuar en una sala de Barcelona i està eufòric, però en Gerard no es presenta a l'assaig. Són a punt de deixar-ho córrer quan apareix la Laia, histèrica, dient que a en Gerard li n'ha passat una de grossa i que està segura que el seu xicot ha estat segrestat. Al principi ningú es pren seriosament les paraules de la Laia. De fet, les raons que dona per justificar les seves sospites costen una mica de creure, però, finalment, els membres del grup comencen a pensar que la noia no va tan desencaminada, sobretot a partir de l'aparició de la primera pista en forma de missatge musical: *A l'estació de França hi ha de tot...*

Així, a través dels missatges que en Gerard els va deixant, sempre en forma de lletra de cançó, i de l'ajut inestimable de l'inspector Martínez, que veu en el cas un mitjà d'ascens immediat en la seva carrera, s'aniran descabdellant una sèrie d'aventures que els duren a conèixer altres ambients i altres personatges que mai no haurien ni somiat de conèixer abans.

Tema

El tema se centra en les relacions d'amistat d'un grup d'adolescents, integrants d'una banda de rock, que, ajudats per un jove i audaç policia, es llençaran a l'aventura per aconseguir trobar en Gerard, el bateria de la banda, desaparegut en estranyes circumstàncies.

Com a subtema caldria assenyalar els dos mons diferents que formen part de la novel·la a parts iguals: el món policial, amb el seu decorat característic i els personatges que li són propis (policies, delinqüents i gent de mal viure) i el món dels nois, un món més tranquil, representat per la lletra de les cançons que formen part de la seva quotidianitat.

Personatges

La caracterització dels personatges d'aquesta novel·la és un dels elements a tenir en compte a l'hora de configurar la trama ja que la figura d'en Gerard només la coneixem pel que en diuen la resta de personatges. Ens haurem de centrar, doncs, en els quatre components restants dels "Rots Simfònics" i en la Laia i l'inspector de policia Martínez. De fet, tots aquests personatges formen un protagonista coral de la novel·la i és a partir de les diferents maneres de comportar-se d'aquests nois i noies, de les seves personalitats distintes i diferenciades, de les seves diverses capacitats i habilitats, que cadascun d'ells jugarà un paper únic i protagonista en la recerca d'en Gerard.

Així, en Xus, un tipus dur de debò que coneix de ben a prop la vida dels baixos fons, manté una baralla per defensar els seus amics d'en Boquetes; en Quim, estudiant

despistat i amb ratxes de genialitat, gran lector de novel·la negra, seguirà la pista d'aquest delinqüent fins al mateix cau i s'encararà amb la Paqui, i, per finalitzar, la Berta i en Marc s'amagaran sota personalitats diferents per fer caure els malfactors a la trampa.

També cal que ens fixem en el paper catalitzador que juga la Laia, sempre al mig de tot l'assumpte i portant, a la seva manera, la batuta de la investigació, mentre fa arribar els missatges i, per tant, la veu del desaparegut, a la resta de membres del grup.

Suggeriments didàctics

1. Abans de llegir l'obra, i com a ambientació prèvia a la lectura, es pot fer un recull de les cançons que introdueixen cada capítol, buscar a quins grups pertanyen, a quins àlbums i a quins anys; Aconseguir la lletra sencera de cada cançó i fer-ne una audició a classe.
2. També, abans de començar a llegir el llibre, es pot escollir una pel·lícula d'ambient policíac (si és possible un clàssic del gènere) i, després de veure-la, elaborar conjuntament una relació de les principals característiques del gènere.¹⁶
3. Per després de la lectura, els alumnes poden realitzar les activitats següents:
 - Posar el nom de cadascun dels personatges de la novel·la al costat d'un d'aquests adjectius i argumentar oralment la tria:

narcisista / responsable / visionari/a / enamoradís/issa / apocat/ada / tímid/a / intel·ligent / malparlat/da
 - Buscar el significat dels mots que us donem a continuació (entre parèntesi hi trobareu les pàgines on surten) i fer-ne una explicació o bé donar-ne un sinònim textual: *perforar el coco* (p. 17); *enrotllar-se* (p. 23); *passar de la moguda* (p. 24); *fer la pell* (p. 35); *el mossega* (p. 36); *quedar-se penjat* (p. 44); *trincar* (p. 45); *el xuplo* (p. 45); *la jaca* (p. 52); *remullar* (p. 55); *estar amb el cul enlaire* (p. 55).
 - Una vegada conegut el significat dels mots i expressions anteriors, es pot demanar als alumnes que intentin transformar el fragment en un text de registre estàndard.

➤ L'IJ a la recerca de la iaia perduda

Edat de lectura

Aquesta obra va adreçada a lectors que tenen la mateixa edat que els personatges que la protagonitzen –uns vuit anys– i els convida, partint d'una realitat perfectament identificable per al nostre alumnat com és la relació diària amb els avis, a formar part d'una aventura detectivesca amb tocs d'humor.

Argument

¹⁶ Per a més suggeriments sobre la literatura de gènere policíac es pot consultar les propostes del dossier didàctic del Seminari "El gust per la lectura, 1998-1999": FORCADELL, C.; VERNETTA, X. *A l'entorn de dues novel·les de Manuel de Pedrolo*. Mecanoscrit del segon origen i Joc bru". Barcelona: Departament d'Ensenyament. Direcció General d'Ordenació Educativa. Servei d'Ensenyament del Català.

Tot va començar quan, un dissabte, l'Indaleci Junqué, l'Indi, que s'estava sol a casa perquè els seus pares tenien molta feina a la botiga, es disposava a pujar a casa de la seva àvia per menjar-se els macarrons que cada dissabte li preparava. Però aquell dissabte no era un dissabte com els altres. L'Indi se n'adonà de seguida perquè la porta de casa la iaia era oberta de bat a bat; els macarrons s'havien enganxat a la cassola i tota la casa feia olor de socarrim; a més, les ulleres de la iaia estaven llençades pel terra, de qualsevol manera.

Davant d'aquests fets tan estranys, l'Indi decideix cridar dos amics seus perquè l'ajudin a trobar la iaia: en Raül Tothosap i la Sara. Però el cas resulta ser molt més complicat que no han suposat en un principi i, ben aviat, els tres nois necessitaran l'ajut d'alguns membres de l'AIR (Associació de Iaios Revolucionaris), com ara el iaio Miro i la iaia Griselda, ja que la desaparició de la iaia de l'Indi té tota la pinta de ser un segrest en què els de l'AIA (Associació de Iaios Avorrits) semblen tenir-hi molt a veure.

Tema

Aquesta història pot ser inclosa dins del gènere de novel·les d'humor i aventures, però que convida als lectors a reflexionar sobre un tema que els és molt proper: el rol dels avis en les relacions familiars en la societat actual, una societat en què els pares passen moltes hores fora de casa, a la feina. L'acció gira al voltant de l'especial relació que s'estableix entre avis i néts, i convida a reflexionar sobre el respecte i l'amor que es mereix la gent gran.

Suggeriments didàctics

1. Abans de llegir el llibre, es pot fer a classe un debat sobre la figura dels avis. Per grups, compartir les experiències diàries amb els avis i àvies, i mirar d'explicar a la resta de la classe com són.
2. Una altra activitat prèvia a la lectura de l'obra pot consistir a organitzar l'alumnat per grups i fer un mural amb fotos que expliqui la història dels seus avis. Per tal de documentar-se, poden fer-los entrevistes i, en alguns casos, enregistrar-les.
3. Després de llegir el llibre, es pot organitzar els alumnes per grups, triar un dels personatges de la història, i demanar-los que el descriguin i que il·lustrin la descripció amb un dibuix.
4. També poden elaborar un diccionari personal amb aquells refranys i frases fetes que hagin descobert a la lectura i, amb l'ajuda d'un diccionari específic, completar-lo amb expressions noves.
5. Finalment, redactar una història que tingui l'Indi com a protagonista i que comenci així: *Encara que jo sóc un nen molt tranquil i no m'agrada de ficar-me en embolics, sembla que els embolics em persegueixen. Sabeu què em va passar un bon dia d'hivern que jo estava a casa de la iaia Lina, berenant xocolata amb melindros...?*

➤ L'últim refugi

Edat de lectura

L'obra s'adreça a lectors a partir de dotze anys, ja que barreja l'estil d'una novel·la juvenil amb el de la novel·la històrica, cosa que pot servir com a plataforma per introduir els joves lectors en aquest tipus de literatura. L'atractiu món medieval que

presentar es pot aprofitar per treballar continguts de l'àrea de Ciències Socials i parlar d'altres aspectes –com la tolerància o la guerra– en sessions de tutoria.

Argument

L'obra explica de forma paral·lela dues històries viscudes en èpoques diferents –la de l'Arnau i la Bruna en ple segle XIII i la de l'Arnau i la Bruna a l'estiu del 2002– però que s'entrecreuen en un mateix espai.

L'Arnau és un noi de disset anys, un estudiant amb notes brillants que acaba d'aprovar la Selectivitat i que té la sana intenció de passar les vacances amb la seva colla fent escalada a la Torre del Cadí. Però els seus pares, amants de l'aventura i de passar les vacances de forma poc convencional, compten amb ell i amb la seva germana (la Mònica, una adolescent de catorze anys inseparable dels seus *walkman*) per fer una ruta a cavall pel camí dels càtars. El viatge el faran en companyia d'una altra família, un matrimoni amb una filla de dinou anys, la Bruna. A poc a poc, l'Arnau i la Bruna establiran una relació especial, mentre ressegueixen els batecs de la història en cadascuna de les etapes del seu viatge.

El maig de 1242, l'Arnau, un jove de disset anys i servent del batlle d'Avinyonet, ha de dur urgentment uns documents al castell de Montsegur per avisar els seus habitants de la visita a la comarca que prepara en Guillem Arnau, l'inquisidor general. Durant la seva estada al castell, refugi on es protegeixen els càtars perseguits per heretges, coneixerà la Bruna de Masserolles, de qui s'enamorarà bojament. A la seva tornada a Avinyonet, l'Arnau serà testimoni de l'assassinat d'en Guillem Arnau i els seus inquisidors, fet que el farà dubtar del respecte que es puguin merèixer els seguidors dels "Bons homes".

Aquests terribles esdeveniments suposaran l'organització d'una croada per part dels francesos per acabar amb els que ells consideren uns heretges i en Ramon Alfaro, el senyor de l'Arnau, es traslladarà amb el seu servent a Montsegur per tal d'ajudar els seus habitants a preparar-se per afrontar el terrible setge que els espera.

Durant la seva estada a Montsegur, la relació entre l'Arnau i la Bruna cada cop es fa més forta, però els separa la diferent manera d'interpretar la vida a partir de la religió. Malgrat tot, els dos creuen en la força del seu amor i, davant l'entrada imminent dels croats al castell, només resta una sortida per escapar de la mort: fugir del refugi.

Tema

La novel·la planteja diferents punts d'interès: d'una banda tots els aspectes històrics relacionats amb el món del catarisme tenen com a referent el tema de la religió i, de retruc, es tracta el tema de la intolerància entre col·lectius amb ideals diferents; d'altra banda, l'estructura social medieval, equiparada paral·lelament a la nostra societat actual, planteja el tema de la relació entre els diferents estrats socials.

Personatges

Tot i que la novel·la s'estructura en dos plans argumentals diferents, els protagonistes principals de l'acció són l'Arnau i la Bruna del segle XIII, els quals actuaran, però, com a mirall de la parella de protagonistes de l'acció contemporània.

L'Arnau és un noi d'origen humil i fidel al seu senyor, però també als seus ideals. No s'acovardeix davant les situacions en què ha de manifestar allò que pensa i actua sempre guiat pel que li dicten els seus sentiments: per a ell, allò més important és

l'amor que sent per la Bruna i viure'l sense condicionants de cap tipus és el que més l'importa. Paral·lelament, l'Arnau contemporani és també un noi humil, que valora allò que té i de què disposa, i està orgullós dels seus ideals, que manifesta en tot moment. Podríem dir, doncs, que ens trobem davant d'un mateix personatge situat en èpoques diferents, i és el temps històric el que marca la seva conducta: tots dos s'allunyen de les actituds de fanatisme i tots dos són coneixedors de l'entorn natural i es mouen per la muntanya amb facilitat.

Pel que fa a les figures femenines, les Brunas, són dos personatges que, en un primer moment, provoquen en els dos nois un cert distanciament i admiració alhora, però després, a mesura que avança l'acció, són elles les que se senten fascinades pels nois i actuen com a acompanyants de la figura masculina: d'una banda, la Bruna de Masserolles enlluerna l'Arnau per la seva bellesa física i provoca alhora un cert distanciament per la seva diferent condició social. i, tot i que la diferent concepció de Déu els allunya en un principi, serà l'Arnau qui, amb les seves actuacions, aconseguirà salvar-la de la mort; d'altra banda, la Bruna contemporània provoca en l'Arnau un allunyament inicial perquè el noi la jutja pel seu aspecte de nena de casa bona, però, a mesura que es coneixen, comença a enlluernar-lo per la seva bellesa i per la seva forma de pensar. Malgrat això, serà l'Arnau qui provocarà admiració de la noia pel seu amor i el seu coneixement de la història.

La resta de personatges de la narració formen part de l'ambientació de l'entorn dels personatges principals: en un cas, l'autora ens remet a figures històriques que prenen vida en la novel·la i actuen com un personatge més; en l'altre, acaben de definir l'entorn familiar en què es mou la parella protagonista.

Suggeriments didàctics

1. Analitzar l'estructura del llibre, comparant l'acció de l'any 2002 i la del segle XIII, a partir de l'esquema següent:

Any 2002	Segle XIII
Temps de l'acció	Temps de l'acció
Espais visitats	Espais de l'acció
Observacions històriques que fan els personatges	Episodis històrics narrats

2. Al llarg de la novel·la, la veu narrativa ens descriu com era i com s'organitzava la vida als castells al segle XIII. A partir d'aquests fragments i amb l'ajut del professorat de Ciències Socials, elaborar un mural on s'expliquin les diferents parts de què constava un castell i les activitats que es realitzaven als burgs que l'envoltaven.
3. Organitzar l'alumnat per grups i documentar-se sobre el món dels càtars (què és el catarisme, característiques de la seva religió, les croades...). Després, cada grup farà una exposició oral del resultat de la seva recerca davant de la resta de companys i companyes de classe.¹⁷

¹⁷ Per documentar-se sobre aquest aspecte, pot ser útil el web: <http://www.xtec.es/~apalau12/index10.htm> [consulta: 12-04-2006]

4. Elaborar un mapa on es puguin observar les etapes de l'itinerari que fan l'Arnau i la seva família, i anotar quins monuments d'interès històric podem trobar al llarg del seu recorregut.
5. Al capítol 8 podem llegir un fragment d'una de les llegendes que l'Arnau explica a la Bruna. De quina llegenda es tracta? Els alumnes s'hauran de documentar per tal de completar-la.
6. Cada història és explicada des de punts de vista i amb estils diferents. Es poden analitzar les característiques que defineixen cadascun dels narradors i els trets que defineixen el seu estil.

➤ **Manhattan**

Edat de lectura

Manhattan és una novel·la d'humor, plantejada en forma de conte de fades modern, perfectament indicada per a lectors entre dotze i catorze anys, ja que planteja aspectes com l'autoestima i l'autorealització.

Argument

L'Àgata és una noia jove que té com a únic objectiu a la vida treballar amb un dels més grans dissenyadors de moda i poder donar a conèixer els seus propis dissenys de sabates. El seu somni, però, topa amb els esquemes dels pares, que creuen que el destí de la seva filla està lligat al negoci familiar: una cansaladeria al poble.

Decidida, marxa de casa per presentar-se a una selecció de modistes que fa el taller del gran Pep Didal. Allà coneixerà la Sira, una noia alegre i extravertida amb qui acabarà compartint pis i mitjançant la qual coneixerà l'Àlex.

La introvertida i tímida Àgata s'ha enamorat i oblida el seu objectiu fins que el gran Didal els encarrega, a ella i a la Sira, la confecció del vestit de núvia de la col·lecció i, inspirada pel disseny, crea unes botines per complementar-lo. Els amics l'animen a mostrar la seva creació al gran dissenyador; ara haurà d'oblidar les pors i llançar-se a la piscina, però seran les indicacions d'una particular fada, les que provocaran la seva actuació.

Com per art de màgia i totalment transformada, l'Àgata es presenta amb les seves botines a la festa d'en Pep Didal. El dissenyador queda totalment enlluernat, però la noia recupera la consciència i fuig com la Ventafocs, oblidant una de les seves sabates.

Com un príncep enamorat, el gran Didal busca l'Àgata per tot Barcelona i, quan la troba, li ofereix un contracte que farà possibles tots els seus somnis professionals. Però, és això el que realment desitja l'Àgata?

Tema

La novel·la tracta, amb un to humorístic i emmascarat sota l'ambient del món de la moda, el tema de l'autoestima i la superació de les pors per aconseguir l'autorealització: la protagonista ha d'aprendre a valorar-se si vol fer realitat els seus somnis.

Personatges

La trama argumental gira al voltant de la figura de l'Àgata, una noia tímida i introvertida que viu en el seu particular món i que haurà d'aprendre a autovalorar-se per poder fer realitat els seus somnis. Tot el contrari de la Sira, el personatge que actua com a contrapunt de les accions de la protagonista: és una noia alegre i extravertida, convençuda del valor que tenen els dissenys de l'Àgata. De fet, és l'aparició de la Sira el que condicionarà tots els canvis que pateix la vida de la protagonista.

Les dues noies van sempre acompanyades dels seus xicots, l'Àlex i l'Adrià. L'Àlex, tímid i introvertit com l'Àgata, acompanya la protagonista al llarg de la seva aventura i serà qui en marcarà el destí.

El to humorístic i fantasiós de la narració pauta la caracterització de la resta de personatges que es passen al voltant de l'Àgata i de la seva companya. De fet, podríem definir-los com caricatures, personatges plans que es defineixen per la seva aparença, la forma de parlar i d'actuar, i els noms estrambòtics: l'extravagant Bibiana Raquet, la relacions públiques de la firma; l'estirada Fina Curtet, la cap de modistes del taller; el majestuós Pep Didal, i l'esperpèntica fada madrina de l'Àgata.

Suggeriments didàctics

1. Per grups, els alumnes s'hauran de documentar sobre els estudis necessaris per treballar en el món de la moda: modistes, models, dissenyadors... Entre tots, han d'informar-se dels professionals que intervenen en la presentació d'una col·lecció de roba.¹⁸
2. La trama argumental presenta característiques pròpies del conte de fades. Amb l'ajut del professor o professora, elaborar una relació de les característiques pròpies d'aquest gènere i analitzar com l'autora les ha adaptat a la seva història.
3. L'Àgata marxa de casa perquè els seus pares no creuen en els seus somnis professionals. Organitzar un debat a classe sobre el paper dels pares en les decisions d'orientació professional dels fills.
4. Alguns personatges són caracteritzats per l'autora com si fossin personatges de còmic, per exemple, la Bibiana Raquet, la Fina Curtet i el Pep Didal. Demanar als alumnes com s'imaginen cadascun d'aquests personatges i que en facin una descripció i un dibuix que la il·lustri.
5. Imaginar un final diferent per aquesta història: què hauria passat si l'Àgata hagués acceptat la proposta d'en Pep Didal?

4. QUÈ HA ESCRIT?

Narrativa

- *L'extraordinària píndola rosa*. Barcelona: Cruïlla, 1995. (El Vaixell de Vapor; 67. Sèrie taronja)

¹⁸ Per documentar-se sobre aquest aspecte, pot ser útil el web: <http://www.edu365.com/estudiar/index.htm> [consulta: 12-04-2006]

- *Lior*. Barcelona: Cruïlla, 1995. (El Vaixell de Vapor; 67. Sèrie vermella) / Barcelona: Ediciones SM, 1995. (El navegante; 10. Ciencia ficción) [traduïda al castellà per Rosa Huguet Vendrell]
- *Sol d'hivern*. Barcelona: Baula, 1995. (Ala Delta; 85. Sèrie marró)
- *La batalla de la sopa*. Barcelona: Baula, 1996. (Ala Delta; 90. Sèrie blava)
- *La Pipa ha perdut la son*. Barcelona: Cruïlla, 1996. (El Vaixell de Vapor; 27. Sèrie blanca)
- *Parella de dames*. Barcelona: Baula, 1996. (La llum del far; 10)
- *Posa una tieta Adela a la teva vida*. Barcelona: Baula, 1996. (Ala Delta; 96. Sèrie verda)
- *Un estiu amb l'Anna*. Barcelona: Cruïlla, 1996. (Gran Angular; 8)
- *Algú ha vist en Puck?* Barcelona: Cruïlla, 1997. (El Vaixell de Vapor; 80. Sèrie vermella)
- *La princesa Pomèlia*. Picanya (València): El Bullent, 1998. (Estrella del mar; 13)
- *La tieta Adela del Nil*. Barcelona: Baula, 1998. (Ala Delta; 108. Sèrie verda)
- *La vareta boja*. Barcelona: Cruïlla, 1998. (El Vaixell de Vapor; 76. Sèrie blava)
- *Simfonia per a un segrest*. Barcelona: Alfaguara/Grup Promotor, 1998.
- *Ai, Antònia!, on t'has ficat?* Barcelona: Baula, 1999. (Ala Delta; 117. Sèrie marró)
- *Els lungs*. Barcelona: La Galera, 1999. (Rems; 25)
- *Laura*. Barcelona: Cruïlla, 1999. (Gran Angular; 101)
- *Diaris de campaments*. Barcelona: Casals, 2000. (Casals Jove; 47)
- *L'IJ a la recerca de la iaia perduda*. Barcelona: Alfaguara/Grup Promotor, 2000. (Infantil Alfaguara)
- *L'intrús*. Barcelona: Cruïlla, 2000. (El Vaixell de Vapor; 103. Sèrie vermella)
- *Embollic al món del No Res*. Barcelona: La Galera, 2001. (Grumets; 122)
- *A carn, a carn!* Barcelona: La Galera, 2002. (Grumets; 148)
- *La serpent de plomes*. Barcelona: Cruïlla, 2002. (El Vaixell de Vapor; 114)
- *La tieta Adela a Nova York*. Barcelona: Baula, 2002. (Ala Delta; 12. Sèrie verda)
- *Una nit de reis boja*. Barcelona: La Galera, 2004. (Grumets; 170)
- *Curs per a joves detectius*. Barcelona: La Galera, 2005. (Oficis màgics)
- *Curs per a joves genets de drac*. Barcelona: La Galera, 2005. (Oficis Màgics)
- *Curs per a joves fades bones*. Barcelona: La Galera, 2005. (Oficis Màgics)
- *Això no mola, Escarola*. Barcelona: Barcanova, 2005. (Sopa de llibres; 117. Sèrie taronja)
- *L'últim refugi*. Barcelona: Alfaguara/Grup promotor, 2005.
- *Manhattan*. Barcelona: Baula, 2005. (La llum del far; 52)
- *Quina família!* Barcelona: La Galera, 2006. (Grumets; 177)

Teatre

Per a nois i noies

- *Futur imperfecte*. Estrenada a Sant Feliu de Llobregat el 1996.

Per a adults

- *4x4*. Estrenada per la Companyia Enric Borràs de Teatre. Sant Feliu de Llobregat, 1999.

Altres

- KIPLING R. *El llibre de la selva*. Barcelona: Hermes. (Kalafat; 10) Versió de Núria Pradas.
- Col·laboracions regulars en la revista *El Grumet* de l'editorial la Galera.

5. PREMIS LITERARIS

- Premi Ferran Canyameres de novel·la, 1996: *Parella de dames*.
- Premi Carmesina de narrativa infantil, 1998: *La princesa Pomèlia*.
- Premi Ciutat d'Olot - Caixa de Girona de novel·la juvenil, 2002: *A carn, a carn!*